Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (četvrto vijeće)

14. studenoga 2018.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Pravosudna suradnja u građanskim stvarima – Stečajni postupci – Uredba (EZ) br. 1346/2000 – Članak 3. stavak 1. – Međunarodna nadležnost – Tužba radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika – Isključiva nadležnost sudova države članice na čijem je državnom području otvoren stečajni postupak”

U predmetu C-296/17,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Vrhoven kasacionen sad (Vrhovni kasacijski sud, Bugarska), odlukom od 12. svibnja 2017., koju je Sud zaprimio 22. svibnja 2017., u postupku

**Wiemer & Trachte GmbH**, u stečaju,

protiv

**Žana Oveda Tadžera,**

SUD (četvrto vijeće),

u sastavu: T. von Danwitz, predsjednik sedmog vijeća, u svojstvu predsjednika četvrtog vijeća, K. Jürimäe (izvjestiteljica) i M. C. Lycourgos, E. Juhász i C. Vajda, suci,

nezavisni odvjetnik: N. Wahl,

tajnik: R. Schiano, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 3. svibnja 2018.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za Wiemer & Trachte GmbH, A. Ganev, S. Simeonov i V. Božilov, *advokati*,

– za Europsku komisiju, M. Wilderspin, G. Koleva i M. Heller, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 28. lipnja 2018.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: bugarski

**Presudu**

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 3. stavka 1., članka 18. stavka 2., članka 21. i članka 24. Uredbe Vijeća (EZ) br. 1346/2000 od 29. svibnja 2000. o stečajnom postupku (SL 2000., L 160, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 3.).

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između društva Wiemer & Trachte GmbH, društva u stečaju (u daljnjem tekstu: Wiemer & Trachte) i Žana Oveda Tadžera u vezi s njegovim povratom novčanog iznosa koji mu je s bankovnog računa društva Wiemer & Trachte prenesen bez odobrenja privremenog stečajnog upravitelja.

## Pravni okvir

### *Pravo Unije*

#### *Uredba br. 1346/2000*

3 Uvodne izjave 2. i 6. do 8. Uredbe br. 1346/2000 glase:

„(2) Pravilno funkcioniranje unutarnjeg tržišta zahtijeva da se prekogranični stečajni postupci trebaju odvijati učinkovito i djelotvorno, a ovu je Uredbu potrebno donijeti kako bi se postigao ovaj cilj koji spada u suradnju sudova u građanskim stvarima u smislu članka 65. [EZ].

[…]

(6) U skladu s načelom proporcionalnosti, ovu Uredbu trebalo bi ograničiti na odredbe koje uređuju ovlaštenje za pokretanje [otvaranje] stečajnih postupaka i odluke koje se donose neposredno na temelju stečajnih postupaka, te su tijesno povezane s takvim postupkom. K tomu, ova Uredba treba sadržavati odredbe u vezi s priznavanjem onih odluka i propisa koji se primjenjuju, a koji također zadovoljavaju to načelo.

(7) Stečajni postupci, stečajne nagodbe i slični postupci izuzeti su iz područja primjene [Konvencije od 27. rujna 1968. o nadležnosti i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 1972., L 299, str. 32.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 15., str. 3.)].

(8) S ciljem poboljšavanja učinkovitosti i djelotvornosti stečajnih postupaka koji imaju prekogranične učinke potrebno je i primjereno da odredbe o sudskoj nadležnosti, priznavanju i pravu koje se primjenjuje u ovom području budu sadržane u jednom pravnom aktu [Europske unije], koji je obvezujući i izravno primjenjiv u državama članicama."

4 Člankom 3. stavcima 1. i 2. te uredbe određuje se:

„1. Sudovi države članice unutar čijeg državnog područja se nalazi središte dužnikova glavnog interesa imaju nadležnost pri pokretanju [otvaranju] stečajnog postupka. U slučaju trgovačkog društva ili pravne osobe, a u nedostatku dokaza o suprotnom, pretpostavlja se da je mjesto njihova sjedišta ujedno i središte glavnog interesa.

2. Kada se središte dužnikova glavnog interesa nalazi unutar državnog područja jedne države članice, sudovi druge države članice imaju nadležnost za pokretanje [otvaranje] stečajnog postupka protiv tog dužnika samo ako on ima poslovni nastan na državnom području te druge države članice. Učinci tih postupaka su ograničeni na imovinu dužnika koja se nalazi na državnom području potonje države članice."

5 Člankom 16. stavkom 1. navedene uredbe predviđeno je:

„Svaka sudska odluka o pokretanju [otvaranju] stečajnog postupka donesena od strane suda države članice koja ima nadležnost na temelju članka 3. priznat će se u svim ostalim državama članicama od trenutka stupanja na snagu u državi u kojoj je postupak pokrenut [otvoren].

[…]”

6 U skladu s člankom 18. iste uredbe:

„1. Stečajni upravitelj imenovan od strane suda koji ima nadležnost na temelju članka 3. stavka 1. može u drugoj državi koristiti sve ovlasti dodijeljene mu pravom države u kojoj se pokreće [otvara] postupak, dok god tamo nije pokrenut [otvoren] drugi stečajni postupak, kao ni bilo koja zaštitna mjera koja bi bila u suprotnosti s time, a slijedom zahtjeva za pokretanje [otvaranje] stečajnog postupka u toj državi. On posebno može premjestiti dužnikovu imovinu s državnog područja države članice u kojoj se nalazi, sukladno člancima 5. i 7.

2. Stečajni upravitelj imenovan od strane suda koji ima nadležnost na temelju članka 3. stavka 2. može u bilo kojoj drugoj državi članici tražiti preko sudova ili izvan suda da pokretna imovina bude premještena s državnog područja države u kojoj je pokrenut [otvoren] postupak na državno područje te druge države članice nakon što je pokrenut [otvoren] stečajni postupak. On također može podignuti tužbu za poništenje [tužbu radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika] koje je u interesu vjerovnika.

[…]”

7 U skladu s člankom 21. Uredbe br. 1346/2000:

„1. Stečajni upravitelj može zatražiti da obavijest o sudskoj odluci o pokretanju [otvaranju] stečajnog postupka i, ako je potrebno, odluka o njegovu imenovanju bude objavljena u bilo kojoj drugoj državi članici u skladu s postupcima objavljivanja propisanim u toj državi. U takvoj se objavi također navodi imenovani stečajni upravitelj te je li primijenjeno pravilo o nadležnosti na temelju članka 3. stavka 1. ili članka 3. stavka 2.

2. Međutim, bilo koja država članica na čijem državnom području dužnik ima poslovni nastan može tražiti obveznu objavu. U tim slučajevima, stečajni upravitelj ili bilo koje tijelo ovlašteno u tom smislu u državi članici u kojoj je pokrenut [otvoren] postupak naveden u članku 3. stavku 1. poduzima potrebne mjere kako bi se osigurala takva objava.”

8 Člankom 24. te uredbe predviđeno je:

„1. Kada se u državi članici ispunjava obveza u korist dužnika koji podliježe stečajnim postupcima pokrenutim [otvorenim] u drugoj državi članici, a trebala se ispunjavati u korist stečajnog upravitelja u tim postupcima, smatra se da je osoba koja je ispunila obvezu oslobođena te obveze ako nije imala saznanja o pokretanju [otvaranju] postupka.

2. Kada je takva obveza ispunjena prije nego je izvršena objava propisana člankom 21., a u nedostatku dokaza o suprotnom, pretpostavlja se da osoba koja ju je ispunila nije imala saznanja o pokretanju [otvaranju] stečajnog postupka; kada se obveza ispuni nakon izvršenja objave, a u nedostatku dokaza o suprotnom, pretpostavlja se da je osoba koja ju je ispunila imala saznanja o pokretanju [otvaranju] postupka.”

9 U skladu s člankom 25. stavkom 1. navedene uredbe:

„Odluke donesene od strane suda čija je sudska odluka u vezi s pokretanjem [otvaranjem] stečajnog postupka priznata u skladu s člankom 16., a koja se bavi tijekom i okončanjem stečajnog postupka, kao i stečajne nagodbe odobrene od strane tog suda, priznat će se bez daljnjih formalnosti. […]

Prvi se podstavak također primjenjuje na odluke koje izravno proizlaze iz stečajnih postupaka i koje su s njima tijesno povezane, čak i ako ih donosi drugi sud.

Prvi se podstavak također primjenjuje na odluke koje se odnose na mjere osiguranja poduzete po podnošenju zahtjeva za pokretanje [otvaranje] stečajnih postupaka."

*Uredba (EZ) br. 44/2001*

10 Članak 1. stavak 1. i stavak 2. točka (b) Uredbe Vijeća (EZ) br. 44/2001 od 22. prosinca 2000. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2001., L 12, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 30.) glase:

„1. Ova se Uredba primjenjuje na građanske i trgovačke stvari bez obzira na prirodu suda. Ne obuhvaća fiskalne, carinske ili administrativne stvari.

2. Ova se Uredba ne primjenjuje na:

[…]

(b) stečaj, postupke koji se odnose na likvidaciju nesolventnih trgovačkih društava ili drugih pravnih osoba, postupke poravnanja i slične postupke;

[…]"

***Bugarsko pravo***

11 Članak 17.a Targovskog zakona (Zakon o trgovini) određuje:

„1. Podružnica inozemne osobe koja je registrirana i koja ima pravo obavljati gospodarsku djelatnost na temelju svojeg nacionalnog prava, upisuje se u registar poslovnih subjekata.

[…]

3. U registar se upisuju sljedeći podaci:

[…]

(3) podaci iz svih odluka stečajnog suda koje su upisane u registar u koji je upisana inozemna osoba i, prema potrebi, odluka iz članka 759. stavka 1. i članka 760. stavka 3.;

[…]

5. Upis podataka iz stavka 3. točaka 2., 3. i 4. može se izvršiti i po službenoj dužnosti na temelju obavijesti registra neke druge države članice Unije u koji je upisana inozemna osoba, zaprimljene putem sustava povezivanja registara država članica."

12 U skladu s člankom 15. Zakona za targovskija register (Zakon o registru poslovnih subjekata):

„1. Unos, brisanje i objavu mogu prijaviti:

1.) […] trgovac ili neprofitna pravna osoba;

2.) […] opunomoćenik;

3.) […] druge osobe u slučajevima koji su predviđeni zakonom;

4.) […] odvjetnik na temelju izričitog ovlaštenja danog u skladu s uvjetima iz Zakona o odvjetništvu radi zastupanja pred agencijom.

[…]"

**Glavni postupak i prethodna pitanja**

13 Wiemer & Trachte je društvo s ograničenom odgovornošću sa sjedištem u Dortmundu (Njemačka). Odlukom od 10. svibnja 2004. Sofijski gradski sad (Sofijski gradski sud, Bugarska) naložio je da se u bugarski registar poslovnih subjekata upiše podružnicu društva Wiemer & Trachte u Bugarskoj.

14 Rješenjem od 3. travnja 2007. Amtsgericht Dortmund (Općinski sud u Dortmundu, Njemačka) u okviru otvaranja stečajnog postupka nad društvom Wiemer & Trachte imenovao je privremenog stečajnog upravitelja i odlučio da će pravne radnje raspolaganja tog društva proizvoditi učinke samo uz odobrenje tog stečajnog upravitelja. To prvo rješenje upisano je u njemački registar poslovnih subjekata 4. travnja 2007. Drugim rješenjem, donesenim 21. svibnja 2007. i upisanim u taj registar 24. svibnja 2007., taj je sud društvu Wiemer & Trachte naložio opću zabranu raspolaganja svojom imovinom. Trećim rješenjem, koje je navedeni sud donio 1. lipnja 2007., imovina društva podvrgnuta je stečajnom postupku. To treće rješenje upisano je u navedeni registar 5. lipnja 2007.

15 Upravitelj bugarske podružnice društva Wiemer & Trachte prenio je 18. i 20. travnja 2007. iznose od 2149,30 eura i 40 000 eura s računa društva Wiemer & Trachte u banci Obedinena Balgarska banka AD na račun Ž. O. Tadžera s naslova „naknade putnih troškova" i „predujma za poslovne troškove".

16 Stoga je društvo Wiemer & Trachte protiv Ž. O. Tadžera podnijelo tužbu Sofijskom gradskom sadu (Sofijski gradski sud), pri čemu je tvrdilo da te bankovne transakcije nemaju učinka s obzirom na to da su provedene nakon otvaranja stečajnog postupka. Zahtijevalo je povrat iznosa navedenih u točki 15. ove presude, uvećanih za zakonske kamate, u stečajnu masu.

17 Ž. O. Tadžer tvrdio je da Sofijski gradski sad (Sofijski gradski sud) nije nadležan za ispitivanje predmeta u glavnom postupku i da je iznos koji odgovara predujmu za poslovne troškove 25. travnja 2007. vraćen društvu Wiemer & Trachte s obzirom na to da nije bio upotrijebljen.

18 Sofijski gradski sad (Sofijski gradski sud) odbio je prigovor nenadležnosti, kao što je to u žalbenom postupku učinio i Apelativen sad (Žalbeni sud u Sofiji, Bugarska). Rješenjem od 28. siječnja 2013. Vrhoven kasacionen sad (Vrhovni kasacijski sud, Bugarska) smatrao je da žalba u kasacijskom postupku protiv rješenja Apelativen sada (Žalbeni sud) nije dopuštena i da je rješenje kojim se priznaje nadležnost Sofijskog gradskog sada (Sofijski gradski sud) za odlučivanje o meritumu predmeta pravomoćno.

19 Potonji je sud u pogledu merituma prihvatio tužbu društva Wiemer & Trachte. Ž. O. Tadžer je protiv te odluke podnio žalbu. Apelativen sad (Žalbeni sud) 26. srpnja 2016. ukinuo je navedenu odluku i odbio zahtjev za povrat iznosa navedenih u točki 15. ove presude kao neosnovan i nepotkrijepljen dokazima.

20 Stoga je društvo Wiemer & Trachte protiv presude Apelativen sada (Žalbeni sud) podnijelo žalbu u kasacijskom postupku Vrhoven kasacionen sadu (Vrhovni kasacijski sud), pri čemu je tvrdilo da članak 24. Uredbe br. 1346/2000 nije primjenjiv na spor u glavnom postupku i da stoga Ž. O. Tadžer ne može tvrditi da nije imao saznanja o otvaranju stečajnog postupka nad društvom Wiemer & Trachte.

21 U tim je okolnostima Vrhoven kasacionen sad (Vrhovni kasacijski sud) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Treba li članak 3. stavak 1. [Uredbe br. 1346/2000] tumačiti na način da su sudovi države članice na čijem državnom području je otvoren stečajni postupak isključivo nadležni za odlučivanje o tužbi radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika protiv tuženika koji ima registrirano sjedište ili domicil u drugoj državi članici, ili stečajni upravitelj u slučaju iz članka 18. stavka 2. iste uredbe može podnijeti tužbu radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika sudu u državi članici u kojoj tuženik ima registrirano sjedište ili domicil, kada se tužba stečajnog upravitelja radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika temelji na raspolaganju pokretninom koje je izvršeno na državnom području te druge države članice?

2. Primjenjuje li se oslobođenje od odgovornosti iz članka 24. stavka 2. [Uredbe br. 1346/2000] u vezi s njegovim stavkom 1. u slučaju kada je obvezu u korist dužnika u državi članici ispunio upravitelj podružnice društva dužnika registrirane u toj državi članici, kada je u trenutku tog ispunjenja u drugoj državi članici podnesen prijedlog za otvaranje stečajnog postupka nad dužnikom i kada je imenovan privremeni stečajni upravitelj, ali još nije donesena sudska odluka o otvaranju stečajnog postupka?

3. Primjenjuje li se članak 24. stavak 1. [Uredbe br. 1346/2000] o ispunjavanju obveza na plaćanje novčanog iznosa dužniku kada je prvotni dužnikov prijenos tog iznosa osobi koja je ispunila obvezu bez učinka u skladu s nacionalnim pravom stečajnog suda i kada je nepostojanje učinka posljedica otvaranja stečajnog postupka?

4. Je li presumpcija o neimanju saznanja iz članka 24. stavka 2. [Uredbe br. 1346/2000] primjenjiva kada tijela navedena u članku 21. stavku 2. drugoj rečenici te uredbe nisu poduzela potrebne mjere kako bi se osigurala objava u registru države članice – na čijem državnom području društvo dužnik ima podružnicu – odluka stečajnog suda kojima se imenuje privremeni stečajni upravitelj i nalaže da pravne radnje raspolaganja društva proizvode učinke samo uz odobrenje privremenog stečajnog upravitelja, kada država članica, u kojoj se nalazi sjedište podružnice, predviđa obveznu objavu tih odluka, iako ih priznaje na temelju članka 25. u vezi s člankom 16. navedene uredbe?”

## O prethodnim pitanjima

### *Prvo pitanje*

22 Svojim prvim pitanjem, sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 3. stavak 1. Uredbe br. 1346/2000 tumačiti na način da je nadležnost sudova države članice na čijem državnom području je otvoren stečajni postupak za odlučivanje o tužbi radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika

protiv tuženika koji ima registrirano sjedište ili domicil u drugoj državi članici isključiva ili stečajni upravitelj može podnijeti takvu tužbu radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika i sudu države članice na čijem državnom području tuženik ima registrirano sjedište ili domicil.

23 Članak 3. stavak 1. Uredbe br. 1346/2000 dodjeljuje sudovima države članice unutar čijeg državnog područja se nalazi središte dužnikova interesa isključivu nadležnost za otvaranje glavnog stečajnog postupka (presuda od 15. prosinca 2011., Rastelli Davide i C., C-191/10, EU:C:2011:838, t. 27.).

24 Radi utvrđivanja kriterija za odlučivanje ulazi li tužba u područje primjene te odredbe, Sud je pojasnio da u obzir treba uzeti uvodnu izjavu 6. Uredbe br. 1346/2000 u skladu s kojom bi tu uredbu trebalo ograničiti na odredbe koje uređuju ovlaštenje za otvaranje stečajnih postupaka i odluke koje se donose neposredno na temelju stečajnih postupaka, te su tijesno povezane s takvim postupkom (vidjeti u tom smislu presude od 12. veljače 2009., Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, t. 20., i od 19. travnja 2012., F-Tex, C-213/10, EU:C:2012:215, t. 26.).

25 Sud je na temelju toga zaključio da s obzirom na cilj zakonodavca kako je izložen u toj uvodnoj izjavi i koristan učinak Uredbe br. 1346/2000 članak 3. stavak 1. te uredbe treba tumačiti na način da se njime sudovima države članice nadležne za otvaranje stečajnog postupka dodjeljuje međunarodna nadležnost za odlučivanje o tužbama koje izravno proizlaze iz tog postupka i koje su s njim tijesno povezane (vidjeti u tom smislu presude od 12. veljače 2009., Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, t. 21. i od 19. travnja 2012., F-Tex, C-213/10, EU:C:2012:215, t. 27.).

26 S obzirom na, među ostalim, ta razmatranja Sud je već presudio da su tužbe radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika čiji je cilj povećanje imovine poduzetnika nad kojim je otvoren stečajni postupak obuhvaćene tom kategorijom tužbi. Članak 3. stavak 1. Uredbe br. 1346/2000 stoga treba tumačiti na način da su sudovi države članice na čijem je državnom području otvoren stečajni postupak nadležni za odlučivanje o tužbi radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika protiv tuženika s domicilom u drugoj državi članici (presuda od 12. veljače 2009., Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, t. 28.).

27 Sud koji je uputio zahtjev pita se je li ta međunarodna nadležnost isključiva ili je ona, naprotiv, izberiva, tako da stečajni upravitelj takve tužbe radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika može podnijeti sudu države članice u kojoj tuženik ima domicil.

28 U tom pogledu valja istaknuti, s jedne strane, da se uvodnom izjavom 7. Uredbe br. 1346/2000 određuje da su stečajni postupci, stečajne nagodbe i slični postupci izuzeti iz područja primjene Konvencije od 27. rujna 1968. o [sudskoj] nadležnosti i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima koja je u odnosima između država članica, izuzev Kraljevine Danske, zamijenjena Uredbom br. 44/2001. S druge strane, ta se uredba u skladu s njezinim člankom 1. stavkom 2. točkom (b) ne primjenjuje na „stečaj, postupke koji se odnose na likvidaciju nesolventnih trgovačkih društava ili drugih pravnih osoba, postupke poravnanja i slične postupke”.

29 Potonja uredba i Uredba br. 1346/2000 moraju se tumačiti na način da se izbjegnu sva preklapanja pravnih pravila koja ti tekstovi propisuju kao i sve pravne praznine. Slijedom toga, tužbe koje su na temelju članka 1. stavka 2. točke (b) Uredbe br. 44/2001 isključene iz njezina područja primjene obuhvaćene su područjem primjene Uredbe br. 1346/2000. Jednako tako, tužbe koje ne ulaze u područje primjene članka 3. stavka 1. Uredbe br. 1346/2000, obuhvaćene su područjem primjene Uredbe br. 44/2001 (vidjeti u tom smislu presudu od 9. studenoga 2017., Tünkers France i Tünkers Maschinenbau, C-641/16, EU:C:2017:847, t. 17. i navedenu sudsku praksu).

30 U tom je pogledu Sud pojasnio da je potonja uredba namijenjena za primjenu na sve građanske i trgovačke stvari, osim određenih točno utvrđenih stvari, i da su člankom 1. stavkom 2. točkom (b) Uredbe br. 44/2001 iz njezina područja primjene isključene samo tužbe koje izravno proizlaze iz

stečajnog postupka i koje su s njim tijesno povezane, koje su obuhvaćene područjem primjene Uredbe br. 1346/2000 (vidjeti u tom smislu presudu od 19. travnja 2012., F-Tex, C-213/10, EU:C:2012:215, t. 29.).

31 Iz toga proizlazi da su područja primjene tih dviju uredbi koja se odnose na međunarodnu nadležnost sudova država članica jasno utvrđena i da je tužba radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika, s obzirom na to da izravno proizlazi iz stečajnog postupka i da je s njim tijesno povezana, obuhvaćena područjem primjene Uredbe br. 1346/2000, a ne onim Uredbe br. 44/2001.

32 Međutim, valja primijetiti da Uredbom br. 1346/2000 nije predviđeno nikakvo pravilo o dodjeli međunarodne nadležnosti kojim bi se sudovima države članice domicila tuženika dodijelila nadležnost za odlučivanje o tužbama radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika koje izravno proizlaze iz stečajnog postupka i koje su s njim tijesno povezane.

33 Osim toga, Sud je već presudio da je koncentracija svih tužbi koje su izravno povezane s poduzetnikovom nesolventnosti pred sudovima države članice nadležne za otvaranje stečajnog postupka u skladu s ciljem poboljšanja učinkovitosti i žurnosti stečajnih postupaka koji imaju prekogranične učinke iz uvodnih izjava 2. i 8. Uredbe br. 1346/2000 (presuda od 12. veljače 2009., Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, t. 22.).

34 Osim toga valja istaknuti da je u skladu s uvodnom izjavom 4. te uredbe za pravilno funkcioniranje unutarnjeg tržišta potrebno izbjegavati poticanje stranaka da prenose svoju imovinu ili sudski postupak iz jedne države članice u drugu, u potrazi za povoljnijim pravnim položajem (*forum shopping*) (presuda od 12. veljače 2009., Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, t. 23.).

35 Mogućnost postojanja nadležnosti različitih sudova u pogledu tužbi radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika koje su podnesene u različitim državama članicama bi pak ugrozila ostvarivanje takvog cilja (presuda od 12. veljače 2009., Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, t. 24.).

36 Iz prethodnih razmatranja proizlazi da su sudovi države članice na čijem državnom području je otvoren stečajni postupak iz članka 3. stavka 1. Uredbe br. 1346/2000 isključivo nadležni za odlučivanje o tužbama koje izravno proizlaze iz tog postupka i koje su s njim tijesno povezane, pa tako i za tužbe radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika.

37 Taj se zaključak ne može dovesti u pitanje kontekstom u kojem se nalazi članak 3. stavak 1. Uredbe br. 1346/2000.

38 Na prvom mjestu, isključiva međunarodna nadležnost sudova iz članka 3. stavka 1. navedene uredbe za odlučivanje o tužbama radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika ne može se dovesti u pitanje na temelju članka 18. stavka 2. te uredbe.

39 Naime, članak 18. stavak 2. Uredbe br. 1346/2000 odnosi se samo na posebnu situaciju u kojoj je stečajni upravitelj imenovan u okviru postupka iz članka 3. stavka 2. navedene uredbe i ne može se primijeniti u situaciji poput one u glavnom postupku u kojoj je stečajni upravitelj imenovan u okviru glavnog stečajnog postupka.

40 Kao što to ističe nezavisni odvjetnik u točki 64. svojeg mišljenja, ta se razlika objašnjava činjenicom da su ovlasti stečajnog upravitelja u okviru postupka iz članka 3. stavka 2. Uredbe br. 1346/2000 mjesno ograničene s obzirom na to da su, u skladu s tim člankom, učinci tog postupka ograničeni na dužnikovu imovinu koja se nalazi na državnom području države članice na datum otvaranja navedenog postupka. U takvom slučaju, dakle, stečajni upravitelj mora imati mogućnost podnošenja tužbe radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika u vezi s takvim postupkom sudu države članice različite od one u kojoj je otvoren sekundarni stečajni postupak ako je imovina koja je predmet tog postupka nakon njegova otvaranja prenesena u drugu državu članicu.

41 Kao drugo, ni članak 25. stavak 1. Uredbe br. 1346/2000 ne može služiti kao potpora tumačenju članka 3. stavka 1. te uredbe u prilog opciji međunarodne nadležnosti za tužbe radi pobijanja dužnikovih radnji.

42 Kao što je to nezavisni odvjetnik istaknuo u točki 65. svojeg mišljenja, ta se odredba odnosi isključivo na priznavanje i izvršivost odluka koje izravno proizlaze iz stečajnog postupka i koje su s njim tijesno povezane, čak i ako ih donosi drugi sud. Navedenom se odredbom samo priznaje mogućnost da sudovi države članice na čijem je državnom području otvoren stečajni postupak, na temelju članka 3. stavka 1. Uredbe br. 1346/2000, odlučuju i o tužbi koja izravno proizlazi iz tog postupka, bilo da je riječ o sudu koji je otvorio stečajni postupak na temelju navedenog članka 3. stavka 1. ili nekom drugom mjesno i stvarno nadležnom sudu te iste države članice (vidjeti u tom smislu presudu od 12. veljače 2009., Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, t. 26. i 27.).

43 S obzirom na sva prethodna razmatranja, na prvo pitanje valja odgovoriti da članak 3. stavak 1. Uredbe br. 1346/2000 treba tumačiti na način da je nadležnost sudova države članice na čijem je državnom području otvoren stečajni postupak – za odlučivanje o tužbi radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika protiv tuženika koji ima registrirano sjedište ili domicil u drugoj državi članici – isključiva.

### *Drugo, treće i četvrto pitanje*

44 Budući da se u drugom, trećem i četvrtom pitanju pretpostavlja, protivno onomu što proizlazi iz odgovora na prvo pitanje, da se tužba radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika može podnijeti sudu države članice na čijem državnom području tuženik ima registrirano sjedište ili domicil, na ta pitanja nije potrebno odgovoriti.

## Troškovi

45 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (četvrto vijeće) odlučuje:

**Članak 3. stavak 1. Uredbe Vijeća (EZ) br. 1346/2000 od 29. svibnja 2000. o stečajnom postupku treba tumačiti na način da je nadležnost sudova države članice na čijem je državnom području otvoren stečajni postupak – za odlučivanje o tužbi radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika protiv tuženika koji ima registrirano sjedište ili domicil u drugoj državi članici – isključiva.**

Potpisi